

PERSONALIA

Prof. Dr. Elihu Grant.

'n Lang lewe in diens van die Bybelwetenskap, die Palestinologie en die Arabiese bevolking van die Heilige Land het tot afsluiting gekom met die afsterwe van Prof. Grant in die jaar 1942. Gebore in 1873. in 1900 georden as Metodistiese predikant, het sy akademiese loopbaan reeds vroeg begin deur sy superintendentskap van die skole van die „American Friends of the Arabs” te Ramallah en Jerusalem. In Amerika terug, was hy professor in die Bybelse literatuur, eers aan die Smith College tussen 1907 en 1917, daarna tot aan sy aftrede in 1938 aan die Haverford College. Drie boeke oor die Bybel was die resultaat van hierdie werksaamheid: „The Orient in Bible Times” (1920), „The Bible as Literature” (tesame met I. F. Wood. 1914) en die interessante bundel oor allerlei onderwerpe van Bybel en oudheidkunde „The Haverford Symposium on Archaeology and the Bible” (1938) waarvan hy die redakteur was.

Besondere liefde en belangstelling het Prof. Grant vir die Arabiese boerebevolking van Palestina gehad, wat behalwe in allerlei daadwerkelike steun en in sy groot simpatie vir die Arabiese arbeiders by sy

---

⁶⁾ C. Spoelstra: Bouwstoffen. deel II, bls. 261; H. C. V. Leibrandt: Journal 1671-1674. bls. 216.

⁷⁾ J. Mooy: Bouwstoffen voor de Geschiedenis der Protestantsche Kerk in Nederlandsch-Indië, derde eel. bls. 288.

⁸⁾ J. Mooy: Bouwstoffen, derde deel, bls. 295.

⁹⁾ De Indische Navorscher, Junie 1937, bls. 52.

¹⁰⁾ C. A. L. van Troostenburg de Bruyn: Biographisch Woordenboek van Oost-Indische Predikanten (1893) bls. 284.

opgrawingswerk, in drie geskrifte tot uiting gekom het: „The Peasantry of Palestine: the Life, Manners and Customs of the Village” (1904), „The People of Palestine” (1921) en „Palestine Today” (1938).

Vir altyd sal sy naam verbonde bly aan die opgrawing van Bet-Semes. Hierdie opgrawing, in 1911-12 begin deur die Skotse argoloog Duncan Mackenzie, is in 1928 weer ter hand geneem deur die Haverford College onder leiding van Prof. Grant. Die teenswoordige naam van die heuwel is Tell Rumeileh en die ou naam leef nog voort in die naburige 'Ain Shems („Sonfontein”). Interessante vondste was hier 'n ostrakon (potskerf) met die langste inskripsie in die Kanaänitiese alfabet uit die Bronsperiode totsover gevind (waarskynlik uit die end van sy derde, die sgn. Laatbronsperiode 1600-1200) en 'n kleitafeltjie met die spykerskrif van Ras Shamra (in N. Sirië) in spieëlbeeld. Die voorlopige rapporte van die vier opgrawingskampanjes is met verblydende spoed gepubliseer nl. „Beth-shemesh” 1929, „'Ain Shems Excavations” Pt. I 1931, Pt. II 1932, „Rumeileh” 1934, terwyl die definitiewe rapporte as Pt. IV en V in 1938 en '39 gepubliseer is deur Prof. Grant en sy medewerker G. E. Wright. In die eerste twee kampanjes was Dr. Clarence Fisher die medeopgraver. Die vervoerbare vondste is na Haverford vervoer, met die gevolg dat die Haverford Archaeological Museum tans die mees kompleete versameling van Palestynse êrdewerk in Amerika het.

Sy medewerker G. E. Wright beskryf Prof. Grant as 'n verleë, teruggetrokke persoonlikheid, wat daardeur nie altyd verstaan is nie „Tog het 'n meer opregte en toegewyde mens van goeie wil selde op die aarde rondgewandel” skryf Wright in die Bulletin van Desember 1942. „'n Fyn en goeie man het heengegaan wie se belangstelling in en hulp aan talryke waardige inrigtings en mense nooit volledig geken sal word nie, selfs nie deur hulle wat hom die beste geken het nie.”

B.G.

Prof. Dr. George Aaron Barton.

Nog 'n reus op die gebied van die studie van die Ou Nabye Ooste het aan die wetenskap ontval, deur die dood in 1942 van Professor Barton, in die ouderdom van 83 jaar. Selde het iemand op 'n so wye veld van studie soveel deegliks gepresteer. Sy belangstelling en ywer het die gebiede van filologie en religie, kritiese Bybelondersoek en eksegesi, geskiedenis en oudheidkunde omvat. Op die moeilike terrein van Sumeriese en Babiloniese skrif, taal en letterkunde het standaardwerke van sy hand verskyn, soos „The Origin and Development of Babylonian Writing” (1913), „The Cuneiform Tablets in Haverford College” (1905-14, 3 vols.), „Sumerian Business and Administrative Documents” (1915), „Miscellaneous Babylonian Inscriptions” (1918) en „The Royal Inscriptions of Sumer and Akkad” (in transkripsie en

vertaling, 1929). Op die gebied van die Ou Testament is van groot belang sy kommentare op Prediker („Ecclesiastes,” in die „International Critical Commentary,” 1908) en Job (1911); oor die godsdiens van Israel het hy ’n besonder praktiese studente-handboek geskryf: „The Religion of Israel” (1918, 2de ed. 1928). Sy boek oor „Archaeology and the Bible,” wat sedert 1916 tot 1937 sewe edisies behaal het, is miskien wel sy mees bekende werk by die groter publiek. Oor die oudste geskiedenis van die Nabye Ooste handel sy „Semitic Origins” (1902), wat 32 jaar later in heeltemal nuwe bewerking onder die titel „Semitic and Hamitic Origins” (1934) verskyn het, een van die vele bewyse hoe Prof. Barton gedurig met die probleme bly worstel het en vir nuwe gegewens oopgestaan het. Selfs ook op die gebied van die Nuwe Testament het hy hom gewerp en daarop o.a. geskryf „Jesus of Nazareth” (1922), „Studies in N.T. Christianity” (1928), „Christ and Evolution” (1934) en „The Apostolic Age and the N.T.” (1936). In sy sestiger jare het hy die studie van die Hetiete opgeneem, in ’n periode toe die Hetitologie nog in sy kinderskoene gestaan het; resultaat was „A Hittite Manual for Beginners”(1928) en „A Hittite Chrestomathy” (1932; albei in samewerking met B. Weitzel). In sy sewentiger jare het hy hom met frisse energie op die nuut ontdekte skrif en taal van Ras Shamra gewerp en belangrike artikels daaroor laat verskyn. Jarelank was hy sekretaris en penningmeester van die American Schools for Oriental Research asook direkteur van die skool in Bagdad, waar hy die dryfkrag was van die opgrawings te Nuzi en Tepe Gawra.

Geen wonder dat op sy 80ste verjaardag, 9 November 1939, geleerdes, hoofde van akademiese inrigtings en ander leiers van die intellektuele en burgerlike lewe in Amerika saamgestroom het na die Oriental Club in Philadelphia om die gryse pionier te dank vir al sy leiding. Hulle het dit hom bespaar om te luister na lofredes oor sy lewenswerk; dit sou ’n te groot kwelling en beproewing vir die gryse meester gewees het — skryf sy jonger kollega E. A. Speiser in die Bulletin van die American Schools van Oktober 1942. Hulle het hom geëer deur homself die vernaamste spreker op die samekoms te laat wees. Sy invloed op sy leerlinge was groot, groter as wat in die lang lys van sy geskifte tot uitdrukking kom. „Hy het aan sy leerlinge nagelaat die diep besef van die loon wat alleen die ondersoek na Waarheid kan verleen; geen student kan vir groter inspirasie vra nie.”

B.G.